

libros habeant in quibus referant baptismum, confirmationes, matrimonia, et sepulturas; eosque Ordinario in sua visitatione exhibeant.¹

223. Norma pro Regestis baptismatum, confirmationum, etc., texendis, jam a Rituali Romano tradita est, quam si cuncti sacerdotes sequantur, facile uniformitas in re maximi momenti per omnes provincias haberi potest. Attamen, quum multis in locis magnum incommodum oriri posset, si integra formula, qualis in Rituali habetur, semper exscribenda foret, Regesta hoc, qui sequitur, modo confici possunt. In capite uniuscujusque paginae ponatur formula communis, sub qua singulis, ut vocant, columnis, suo quodque loco notetur. Cujus specimen, Patrum examini subjiciendum, postea exhibebitur. Ob rationes satis graves, quasque per se quisque facile intelliget, hæc Regesta, præter unum fortasse Librum Emortualem, Latina lingua exarari decet.

CAPUT II.

DE BAPTISMO.

224. "Magnis nos mysteriis dignatus est Unigenitus Filius Dei; magnis et quibus digni non eramus, sed quæ decebat illum dare."² Nobiscum enim agendo, non nostra miseria et pravitate, sed infinita ea, qua Ipse est, clementia Christus omnia metitur. Inter hæc mysteria primum locum obtinet Baptismatis Sacramentum; quo, tanquam aquæ lavacro, mundamur et sanctificamur in verbo vitæ.³ Per hoc enim Christus veniam et merita, quæ humano generi apud Patrem suum moriendo conciliaverit, ita nobis impertitur, ut vere

¹ Balt., Num. 14.

² S. Jo. Chrysost., Hom. xxvi., al. xxv., in Joan., § 1, Ed. Montf., Tom. viii., col. 148.

³ Ephes. v., 26.

justi et "filii Dei nominemur et simus."¹ Natura quidem filii iræ et filii Adami nascimur, baptismate autem filii misericordiæ renascimur: omnibus enim qui Christum boni libentesque accipiunt et agnoscunt, quique credentes in nomine ejus unda hac salutari abluuntur, Ipse dedit potestatem filios Dei fieri.²

225. Baptismus non solum culpæ sordes, quas ex protoparentis scelere contraximus, et crimina, si qua sint, actu patrata omnia delet, justitiæque et sanctitatis dona confert amplissima; sed etiam adeo ad salutem, vel in re vel in voto, necessarius est, ut ad promissum Christi regnum alii, quam baptizato, non pateat aditus. Hanc scilicet Ipse legem tulit. "Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit." "Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto, non potest introire in regnum Dei."³ Quæ Christi verba quum ita clara et aperta sint, quis non miretur, immo non lugeat miserandam sectariorum nostrorum conditionem, qui Ipsius nec minas formidant, nec oblata beneficia curant? In clarissima enim Scripturarum, quas manibus assiduis terere se gloriantur, luce misere cæcutientes, eloquia Domini oculis legunt, animo prorsus non intelligunt. Hinc adolescent, senescunt, moriuntur denique, Christianorum nomen falso præ se ferentes, quin unquam Christi Ecclesiam per Baptismum fuerint ingressi. Infantes quoque suos, (quod sine lacrymis dici nequit) jure fraudant, quod Christus effuso sanguine iis comparavit, et quotidie passim e vivis excedere sinunt Baptismo destitutos, sine quo Dei vultum, celestis beatitudinis fontem et originem, aspicere nunquam licebit. Detestabilem quoque parentum Catholicorum socordiam, qui parvulorum ætatem tot casibus obnoxiam non statim baptismatis sacramento muniendam curant, volumus ut pastores animarum acerrime ac sæpius reprehendant.

¹ I. Joan. iii., 1.

² Ephes. ii., 3; Joan. i., 12.

³ Marc. xvi., 16; Joan. iii., 5.

226. De ministro hujus Sacramenti, illisque qui id suscipiunt, nonnulla adjicere placuit, ex decretis prædecessorum nostrorum plerumque hausta.

227. Ordinarius Baptismi minister est Episcopus in sua diocesi, Parochus in sua parœcia. Hinc gravissima reprehensione digni sunt sacerdotes, qui infantes ab aliena, sive parœcia sive diocesi, sibi oblatos temere baptizant, cum facile a proprio pastore baptizari potuissent. Abusum hunc, jam a concilio Prov. Baltimorensi VI. notatum,¹ iterum damnamus ac prohibemus.

228. Quum Baptismus adeo ad salutem, vel in re vel in voto, necessarius est, ut valide et licite ab omnibus, urgente necessitate, ministrari possit, curent sacerdotes, ut omnes fideles, præsertim medici, nutrices, atque obstetrices privati baptismatis conferendi modum rite calleant. Sedulo etiam explicent gravissimam, qua tenentur omnes absente sacerdote, obligationem illud infantibus, vel adultis consentientibus, qui in proximo mortis periculo forte constituentur, impertiendi.

229. De A catholicorum infantibus ad baptismum oblati, sic statuit Concilium Prov. Baltimorensense I.:

Censemus infantes acatholicorum, quos ipsi parentes afferunt, baptizandos quoties probabilis affulget spes catholicæ eorum educationis. Curandum autem omnino est ut patrinus, vel matrina, iique catholici, habeantur. Meminerit autem sacerdos, in mortis periculo, quotiescumque occasio se obtulerit, omnes infantes baptizari non solum posse, sed etiam debere.²

230. Amentes et furiosi non baptizentur, nisi tales a natiuitate fuerint; tunc enim de iis idem iudicium faciendum est, quod de infantibus, atque in fide Ecclesiæ baptizari possunt. Sed si dilucida habeant intervalla, dum mentis compotes sunt, baptizentur, si velint. Si vero antequam insanirent, suscipiendi Baptismi desiderium ostenderint, ac vitæ

¹ Balt., Num. 72.

² Ibid., Num. 17.

periculum immineat, etiamsi non sint compotes mentis, baptizentur. Idemque dicendum est de eo, qui lethargo aut phrenesi laborat, ut tantum vigilans et intelligens baptizetur; nisi periculum mortis impendeat, si in eo prius apparuerit Baptismi desiderium.¹ Baptizandi etiam sunt adulti omnes moribundi, quoties prudenter judicari potest, eos non certo respuere fidei gratiam; tunc enim *sub conditione* baptizari possunt. Adultus autem ratione utens, si nullum sit in mora periculum, baptizari non debet, quin prius ea quæ necessariò sunt credenda fuerit edoctus, et Christiani hominis officio satis facturum se spondeat.

231. *Sub gravi* unus saltem patrinus, sive vir sive mulier sit, in Baptismo solemnè adhiberi debet. Neque licet plures quam duos adhibere, quorum unus sit vir, altera mulier. Patrinorum dotes ex Rituali Romano recenset idem Concilium:

“Patrinos saltem in ætate pubertatis, ac sacramento confirmationis consignatos esse maxime convenit. Sciant præterea parochi, (quod et de sacerdotibus omnibus qui baptismum administrant intelligendum est) ad hoc munus non esse admittendos infideles, aut hæreticos; non publice excommunicatos, aut interdictos; non publice criminosos, aut infames; nec præterea, qui sana mente non sunt; nec qui ignorant rudimenta fidei: hæc enim patrini spirituales filios suos quos de baptismi fonte susceperint, ubi opus fuerit, opportune docere tenentur.” (Rit. Rom.)²

232. De nominibus imponendis, et de aqua in Baptismate adhibenda, ab iisdem Patribus sic decretum est:

De nominibus in Baptismo imponendis præscribit Rituale: “Quoniam iis qui baptizantur, tanquam Dei filiis in Christo regenerandis, et in ejus militiam adscribendis, nomen imponitur; curet (sacerdos) ne obscœna, fabulosa, aut ridicula, vel inanium Deorum, vel impiorum ethnicorum hominum nomina imponantur; sed potius, quatenus fieri potest, Sanctorum, quorum exemplis fideles ad pie vivendum excitentur, et patrociniis protegantur.”³

¹ Rubr. Ritual. Rom., De Baptismo Adult.

² Balt., Num. 11.

³ Ibid., 12.

233. Quando diversa tum Sanctorum, tum familiæ nomina in Baptismo infantibus tribuuntur, si sacerdos censuerit expedire, in prima interrogatione omnia nomina exprimat; in sequentibus tamen formis et precibus, nomina vulgo dicta christiana tantum repetat. In libro autem baptismatum, omnia nomina recenseantur.¹

234. Meminerint etiam missionarii Rituale Romanum, et universalem Ecclesiæ consuetudinem exigere ut aqua, in Baptismo adhibita, fuerit benedicta in eum finem, vel sabbato sancto Paschæ, vel sabbato Pentecostes, vel alio saltem tempore ante Baptismi administrationem, forma in ipso Rituali præscripta. Curandum iis idcirco, ut fontes baptismales *sub clavi*, in unaquaque ecclesia, ubi Baptismi sacramentum ordinarie ministratur, quamprimum erigantur; prope quos, omnia quæ ad administrationem hujus sacramenti pertinent, nitide serventur.²

235. Cæremonias, quæ in Baptismo ministrando ad majorem pompam ac solemnitatem faciunt, Ecclesia sapienti consilio invenit, et magno semper in honore habuit. Hinc eas in solemnem, quem vocant, Baptismo omittere, resecare, mutilare, præpostero ordine adhibere, aut in alias immutare, nefas est. “Neque enim,” ut loquitur Benedictus XIV.,³ “sine gravi peccato negliguntur tam magni ponderis tantæque antiquitatis ritus, atque ad reverentiam sacramento conciliandam maxime necessarii.”

236. De more, qui olim in hac regione invaluerat, neque adhuc omni ex parte sublatus est, Baptismum in privatis domibus conferendi, hæc in supra commemorato Baltimorensi Concilio habentur:

Ex præteritorum temporum difficultate, invaluit in his regionibus consuetudo Baptismum privatis in domibus administrandi. Cum igitur magnæ gravitatis sit generalem legem in istis regionibus servandam statim ferre, cui contraria est consuetudo; etsi censemur curandum esse, quoad fieri potest, ut hoc sacramentum in ecclesia conferatur, tamen episcopo-

¹ Balt., Num. 18.

² Ibid., 15.

³ Const. Inter omnigenas, die 2. Febr., 1744, § 19.

rum et missionariorum judicio relinquimus, ut statuatur quando sint urgendi fideles ut infantes ad ecclesiam deferant, ut baptismus iis conferatur.¹

237. Verum rebus plerisque in locis in melius mutatis, præcipimus, ne unquam sacerdotes extra ecclesiam hoc Sacramentum conferre audeant, præter mortis imminens casum, in urbibus unam aut plures ecclesias habentibus. Qui ruri degunt, aut in pagis et oppidulis, ubi nulla est Ecclesia, infantes ad Ecclesiam propinquiorem vel stationem, in qua Sacrum fieri solet, baptizandos adducant. Quod si ob aeris intemperiem, itineris difficultatem, parentum inopiam, vel alias graves causas hoc fieri nequeat, tunc missionarii prudentiæ et conscientiæ relinquimus, ut eos domi cum omnibus Ecclesiæ cæremoniis baptizet.

238. Quum Baptismus privatus, ob mortis periculum, domi conferendus est, Sacerdos, stola alba indutus,² omissis omnibus ante Baptismum dicendis vel agendis, “Catechumenum statim trina vel etiam una aquæ infusione rite baptizet; postea vero si tempus adhuc suppetat, et Chrisma secum habeat, liniat eum in vertice, et linteolum candidum imponat, candelamque accensam ei porrigat, sicut in Ordine baptizandi traditur.”³

239. In supplendis autem ritibus omissis, ille Baptismi Ordo servandus erit, sive Parvulorum sive Adultorum, qui servandus in Catechumeno fuisset tempore, quo Baptismum suscepit.⁴

240. Notam seu characterem, qui deleri omnino nequit, in animâ Baptismus imprimat. Hunc igitur qui iterare præsumit, gravissimum crimen admittit. Hæretici autem pleri-

¹ Balt., Num. 16.

² Decr. S. Congr. Rituum, in Calaguritana 28. Sep., 1820, ap. Gardellini.

³ Verba sunt Constitutionis a Sacra Rit. Congr. probatæ, et in Philadelphensi Synodo sexta nuper promulgatæ. Vide Append. hujus Conc.

⁴ Ibid., § 2.

que, cum de Baptismo parum recte sentiant, eamque meræ cæremoniæ loco habeant, quæ nihil ad animæ salutem consequendam juvet, ritus quosdam, qui maximi momenti sunt, et sine quibus haud consistit sacramenti ratio, negligere sæpissime solent. Ideoque eos, quos singularis Dei gratia ex illorum castris evocat atque educit, quum Ecclesiæ nomen dant, iterum baptizari fere semper oportet. Neque tamen omnes ab hæreticis olim baptizati, statim temere a sacerdote ad quem accedant, iterum baptizari debent. Hoc enim fieri vetatur, “dummodo non adsit probabile dubium invaliditatis baptismi.”¹ Neque de omnibus, nullo discrimine, per principia quædam, ut ajunt, generalia judicandum est: sed in singulos, qui oblati fuerint, casus, non levi quidem aut perfunctorio, sed diligenti examine, inquirendum est explorandumque, num in singulis servata fuerit debita materia ac forma. Quod postulat tum Sacramenti dignitas, tum verba ipsa legis ecclesiasticæ,² quæ Româ paucos ante annos ad nos transmissa fuit. Si, post accuratum examen, aliquid necessarium defuisse constet, Baptismus absolute iteretur; si dubium aliquod adhuc supersit, iteretur adjecta conditione: si denique, perpensis omnibus, nihil omnino Sacramenti substantiæ defuisse appareat, Baptismum iterare nequis audeat, aut per alium iterari sinat. Secus enim contrahitur illa labes et macula, quam *irregularitatis* nomine Theologi appellant.

241. Quod idem dicendum est, si forte dubium de valore Baptismi ab obstetrice, aut alia persona laica administrati excitatum fuerit. Non illico, ob exortum dubium, iterandus est Baptismus; sed tota res caute et diligenter investiganda,

¹ Decl. Sæc. Congr. Concil., 27. Mart., 1683, apud Zamb. I., 210; Decr. S. Congr. Inquis., 17. Nov., 1830.

² “Instituto diligenti examine.” Instructio Sac. Congr. S. Officii 20. Julii, 1859, in Appendice hujus Conc. Cf. Ben. XIV., de Syn. Diœc. vii., 6, § 7; et Inst. Eccl. lxxxiv. Vid. etiam recentissimam Constitutionem a S. Congr. Rit. probatam et in Syn. Philadelphien. sexta promulgatam, in Append. hujus Conc.

et testimonio eorum, qui interfuerunt, definienda. Qua in re monet Benedictus XIV. unum testem fide dignum sufficere ad validitatem Baptismi probandam.¹

242. In conversis ab hæresi ad fidem excipiendis, volumus ut ad amussim servetur modus ille, qui in Forma a Sac. Congr. S. Officii, die 20. Julii, an. 1859, tradita habetur, et jam in quibusdam libris ritualibus typis impressus invenitur. Hanc, ut neminem lateat, in Appendicem referendam curabimus. Ibi enim explicite declaratur, quando Baptismus absolute, quando sub conditione, quando denique nullo modo sit iterandus.

243. Concilii Baltimorensis Plenarii primi vestigiis inherentes,² censuerunt Patres supplicandum esse S. Sedi, ut privilegium, olim quibusdam hujus regionis Diœcesibus ad annum usque 1870 concessum, quo liceat pro adultis baptizandis formulam brevioram pro parvulis constitutam adhibere, Summus Pontifex ad decem vel ad viginti annos omnibus extendere dignaretur.³

244. Sanctæ Sedi supplicandum pariter censemus, uti apud nos morem inducere liceat, qui apud Anglos viget et a Romano Pontifice probatus fuit,⁴ baptizandi scilicet sub conditione privatim, cum aqua tantum lustrali, et absque cæremoniis, adultos ab hæresi ad Ecclesiam conversos, de quorum baptismate prudenter dubitatur.⁵

¹ Inst. Eccl. viii., 8; Syn. Diœc. vii., 6, § 4.

² Decretum erat hujus tenoris:

“Quoniam gravissimæ rationes a Patribus Concilii primi Baltimorensis Provincialis allatæ, dum a SS^{mo} Patre peterent, ut pro baptizandis adultis ea in hisce Provinciis uti liceret formâ quæ in Rituali Romano pro baptismate parvulorum invenitur, adhuc vigent, immo in dies graviores evasuræ videntur; statuunt Patres S. Sedi supplicandum esse, ut privilegium tunc ad viginti annos juxta Patrum preces concessum, nunc perpetuum fiat, vel saltem ad viginti annos iterum concedatur.”—Balt., 99.

³ Ad hanc supplicationem S. C. respondit: “Porro S. Cong. censuit Episcopos recurrere debere, expleto tempore postremæ concessionis.” Cf. Instruct. iii., art. iv. *supra*.

⁴ Conc. Westmonast., an. 1852, Cap. 16, de Bapt., Can. 8.

⁵ “Quoad hoc postulatum S. Cong. censuit respondendum, pro nunc non expedire.” Cf. Instruct. iii., art. v., *supra*.

245. Pium illum ritum ac morem, qui apud Christianas mulieres a partu recentes dudum invaluit, a nostris vero persæpe negligitur, accedendi ad Ecclesiam ad gratias agendas et benedictionem petendam, commendent animarum pastores, ejusque originem et causas, data occasione, explicent. Contemnitur enim a multis, quia ignoratur aut male intelligitur. De hujusmodi benedictione inter decreta Baltimorensia hoc invenitur:

246. Optant præsules hujus provinciæ ut benedictio mulieris post partum non promiscue, atque nulla ratione habita puerperæ dispositionis, neque extra ecclesiam, vel locum ubi sacrum fit, in posterum conferatur.¹

CAPUT III.

DE CONFIRMATIONE.

247. "Spiritus Sanctus, qui super aquas baptismi salu-
tifero descendit illapsu, in fonte plenitudinem tribuit ad inno-
centiam, in Confirmatione augmentum præstat ad gratiam.
Et quia in hoc mundo tota ætate victuris inter visibiles
hostes et pericula gradiendum est, in baptismo regeneramur
ad vitam, post baptismum confirmamur ad pugnam: in bap-
tismo abluimur, post baptismum roboramur: ac si continuo
transituris sufficiunt regenerationis beneficia, victuris neces-
saria sunt Confirmationis auxilia."² Itaque baptismatis fonte
renascentes participes efficimur gratiæ sanctificantis, et adop-
tionis filiorum Dei: sed præclara hæc Dei dona Confirmatio
roborat, auget, perficit, sigillo velut obsignat, atque contra
vim minasque inimicorum defendit ac tuetur. Per Spiritum

¹ Balt., Num. 18.

² Hom. de Pentecoste, inter Sermones olim Eusebio Emisseno adscriptos.

enim Sanctum hujus sacramenti munere in corda nostra
illabentem, adest profecto cœleste robur ac præsidium, quo
magis magisque sincero corde credamus ad justitiam, fidem-
que nostram intrepide ac libera voce profiteamur ad salutem.
Tanta scilicet est hujus sacramenti vis ac virtus, ut homo
Christianus eo munitus non solum mundi minas et illecebras
contemnere, sed vel ipsam mortem et corporis cruciatus pro
fide tuenda bono libentique animo tolerare possit.

248. Confirmationem esse vere ac proprie dictum Novæ
Legis sacramentum, definitum est a Synodo Tridentina,¹ quæ
simul anathemate perculit plures hæreticorum de hoc sacra-
mento errores, quos hic commemorare necesse non est.²

249. Præter effectus jam commemoratos, Confirmatio cha-
racterem seu notam indelebilem animæ imprimit, unde fit
ut rite confirmatus nunquam iterum licite aut valide confir-
mari possit.

250. Licet vero hoc sacramentum non sit necessarium de
necessitate medii ad salutem, nihilominus est necessarium de
necessitate præcepti iis omnibus, qui jubentis Dei et Ecclesiæ
præcepta intelligere et adimplere possunt. Quod præcipue
valet de iis, qui persecutionem pro religione patiuntur, aut
gravioribus contra fidem tentationibus mortisve periculo ex-
ponuntur. Quo enim gravius periculum, eo major se muni-
endi necessitas.

251. Quæ de hujus sacramenti materia, ut loquuntur, et
forma subtilius in scholis disseruntur, Theologorum judicio
relinquentes, illud unum decernimus, omnia quæ in Rubricis
de eo conferendo præcipiuntur, stricte et ad amussim esse
servanda, ne dubium aliquod de sacramento rite collato oriri
possit.

252. Decreta duo in prioribus Conciliis Baltimorensis habitis
hic referre placet, atque iterum confirmare:

¹ Sess. vii., de Conf., Can. 1.

² Ibid., Can. 1, 2.

Statuimus confirmationis sacramentum administrandum esse nemini minori septennio, nisi ob peculiare rationes, v. g., in mortis periculo.¹

Quandocumque confirmatio plurimis administratur, statuimus schedulas quasdam, quibus nomina eorum qui confirmandi sunt inscribantur, a pastore unicuique dandas, quas episcopo sacramentum administraturo exhibeant.²

253. Quanquam de necessitate hujus Sacramenti non sit, ut in eo recipiendo Patrinus vel Matrinx adhibeatur, cum tamen id laudabilis Ecclesiæ consuetudo suadeat, sacrique canones præscribant, Episcopi nullum non movebunt lapidem, ut disciplina hujusmodi, jam in nonnullis harum Provinciarum Diocesibus in vecta, ubique introducatur. Confirmati vero habebunt Patrinos singuli singulos, nec tamen fœminis mares nec maribus fœminæ Patrini officium præstabunt. Quod si hoc fieri omnino nequeat, saltem duo pro pueris Patrini, et duæ pro puellis Matrinx adhibeantur.³

CAPUT IV.

DE SANCTISSIMO EUCHARISTIE SACRAMENTO.

254. Amantissimus Redemptor Noster Jesus Christus, eximia quæ est in homines benignitate et charitate, in augustissimo Corporis ac Sanguinis Sui Mysterio nobiscum semper esse, summoque amore nos pascere ac nutrire volens, id imprimis jussit, ut admirabile hoc Sacramentum sumeretur tanquam verus animæ cibus, quo tum vita conservaretur, tum vires adderentur, juxta Ipsius promissa: "Qui manducat me, et ipse vivet propter me."⁴ Illud dedit insuper ut antidotum,

¹ Balt., Num. 20.

² Ibid., 21.

³ Plurium Patrum voto omissum erat Decretum sub hoc numero; at ex S. Cong. Instructione, supra allata, hac verborum forma est restitutum. Cf. Inst. Gen. S. C.

⁴ Joan. vi., 58.

quo liberaremur a culpis quotidianis, et a peccatis mortalibus præservaremur. Pignus demum Illud constituit futuræ nostræ gloriæ, ac perpetuæ felicitatis, necnon symbolum unius illius corporis, cujus Ipse caput, nos vero membra sumus. Quapropter in hoc præcipue boni pastoris incumbat studium, ut oves escâ hac cœlesti et divina alantur reficianturque, ut Corpore Domini nutritæ Spiritu Ejus vivant.

255. Ne itaque in tanta re officio nostro deesse videamur, decretum illud celebre, quod Patres Concilii Lateranensis IV. de annua Communione sanxerunt, quodque voluerunt ut "frequenter in ecclesiis publicaretur, ne quispiam ignorantia cœcitate velamen excusationis assumeret," hic rursus ipsis eorundem Patrum verbis promulgamus. "Omnis utriusque sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenit, omnia sua solus peccata confiteatur fideliter saltem semel in anno proprio sacerdoti, * * * suscipiens reverenter ad minus in Paschate Eucharistiæ Sacramentum, nisi forte de consilio proprii sacerdotis, ob aliquam rationabilem causam, ad tempus ab ejus perceptione duxerit abstinendum; alioquin vivens ab ingressu ecclesiæ arceatur, et moriens Christiana careat sepultura."

256. Quibus verbis, tum ex ipsâmet rei de qua agitur natura, tum ex pœnæ, quam comminantur Patres, gravitate, præceptum ejusmodi dari patet, cui qui non obtemperaverit lethali se inquinasse peccato dicendus sit. Pastores itaque animarum in Domino etiam atque etiam hortamur, ut nullum non moveant lapidem, quo omnes ipsis commissi ad præceptum hoc servandum adducantur. "Instent" sane, "opportune, importune; arguant, obsecrent, increpent in omni patientia."¹ Boni enim pastoris est, ut agnoscat oves suas, simulque efficiat ut et illæ ipsum agnoscant. In eo autem omnem ponant operam, ut fideles digne ad tantum Sacramentum accedant.

¹ II. Tim. iv., 2.